

азъ ще ви напустна весель,
ще отида тамъ, кждето
грѣе вѣчно жарко лѣто
и по всичкитѣ мѣста
нацвѣтѣли сж цвѣтя,
гдето зрѣятъ мандарини,
портокали и смокини.

Тракъ-тракъ, трака-тракъ
сбогомъ, весель жабурнякъ,
сбогомъ, палави дечица,
мжчно ми е зарадъ васъ —
но какво да сторя азъ?

И тамъ подъ лжчитѣ жарки
чакатъ ме дечица малки —
цѣли, цѣли почернѣли,
зжбкитѣ имъ бисеръ-бѣли.

Тракъ-тракъ, трака-тракъ,
слушайте дечица пакъ, —
давамъ честната си дума:
щомъ разлисти нова шума
въ оголѣлата гора,
щомъ започнете игра —
азъ ще ви спохода пакъ.
Тракъ-тракъ, трака-тракъ.

Атанасъ Душковъ

БОГЪ ДА ПРОСТИ БАЩА ТИ!

Вълчо. Добра среща, коньо!
Коньтъ. Далъ Богъ добро,
Вълчо!

Вълчо. Знаешъ ли какво?

Коньтъ. Ще кажешъ.

Вълчо. Яде ми се конско
месо. Ще те изямъ!

Коньтъ. Ехъ, кумчо, нѣма
що! Като ти се яде, ще ме изя-
дешъ. Богъ да прости баща ти!
И той обичаше да похапва мес-
це отъ нашитѣ роднини.

Вълчо. Тѣй ли? Ти помнишъ
ли баща ми?

Коньтъ. Помня го. Какъ да
го не помня. Богъ да го про-
сти, много придирчивъ бѣше!

Коне съ подкови никога не
ядѣше. Преди да ги разкжса,
винаги имъ махваше подковитѣ.

Вълчо. И азъ съмъ като
баща си. Дигни кракъ да махна
най-напредъ заднитѣ подкови!

Коньтъ (дига кракъ). Богъ
да прости баща ти! И той отъ
заднитѣ почваше.

Вълчо (навежда се да види
подковата. Коньтъ го ритва и
той три пѣти презъ глава се
превѣртява). О-охъ! Коньо, как-
во направи?!

Коньтъ. Нищо, Вълчо, ни-
що. Богъ да прости баща ти!
И той отъ конска подкова из-
пати!